

Declarațiile unilaterale consemnate în procesele-verbale ale reuniunilor Consiliului

Rezoluția Parlamentului European din 27 septembrie 2011 referitoare la declarațiile unilaterale consemnate în procesele-verbale ale reuniunilor Consiliului (2011/2090(INI))

Parlamentul European,

- având în vedere scrisoarea președintelui Conferinței președinților de comisie către președintele Comisiei pentru afaceri constituționale din 8 decembrie 2009,
 - având în vedere Acordul interinstituțional din 22 decembrie 1998 privind orientările comune pentru calitatea redactării legislației comunitare¹,
 - având în vedere răspunsul Consiliului și, respectiv, cel al Comisiei la întrebările cu solicitare de răspuns scris P-3977/2010 și E-3981/2010,
 - având în vedere articolul 48 din Regulamentul său de procedură,
 - având în vedere raportul Comisiei pentru afaceri constituționale (A7-0269/2011),
- A. întrucât Curtea de Justiție deține competența clară și exclusivă de a hotărî cu privire la modul în care trebuie interpretată legislația primară sau secundară a Uniunii;
- B. întrucât Curtea de Justiție a confirmat în repetate rânduri faptul că declarațiile nu au caracter juridic obligatoriu;
- C. întrucât Consiliul are datoria de a informa pe deplin Parlamentul cu privire la poziția sa în contextul procedurilor legislative²;
- D. întrucât, conform tratatului, instituțiile trebuie să coopereze unele cu altele în mod loial³;
- E. întrucât declarațiile unilaterale din partea statelor membre sau Consiliului pot afecta în mod negativ competențele legislative ale Parlamentului, dăunează calității legislației Uniunii și subminează principiul certitudinii juridice;
- F. întrucât nicio declarație cuprinsă în procesele-verbale ale reuniunilor Consiliului sau ale comitetului de conciliere, în orice etapă a procedurii legislative, nu poate prevala asupra rezultatului negocierilor dintre cele două componente ale autorității legislative,
1. reafirmă faptul că afirmațiile și declarațiile care nu fac parte dintr-un text juridic, dar care se referă la acesta, indiferent dacă sunt prezentate de unul sau mai multe state membre, nu au efect juridic și pot submina coerența legislației Uniunii și interpretarea clară a acesteia;
 2. insistă asupra faptului că declarațiile unilaterale nu trebuie să diminueze sau să

¹ JO C 73, 17.3.1999, p. 1.

² Articolul 294 TFUE (în primă lectură).

³ Articolul 13 TUE.

compromită necesitatea respectării sistematice de către toate statele a disciplinei în ceea ce privește publicarea tabelor de corespondență, stabilind căile și mijloacele de transpunere a legislației UE în dreptul intern, în vederea unei puneri în aplicare eficiente și transparente a legislației în întreaga Uniune;

3. solicită ca toate declarațiile să fie comunicate Parlamentului și ca declarațiile statelor membre să nu fie publicate în seria L a Jurnalului Oficial al Uniunii Europene;
4. solicită Consiliului să transmită simultan Parlamentului, parlamentelor naționale și guvernelor statelor membre procesele-verbale ale părții legislative din cadrul reuniunilor sale;
5. își rezervă dreptul de a utiliza orice instrument juridic aflat la dispoziția sa, în cazul în care declarațiile unilaterale au intenția deliberată de a produce efecte juridice;
6. solicită Consiliului și Comisiei să inițieze negocieri cu Parlamentul, în temeiul articolului 295 TFUE, în vederea actualizării Declarației comune privind aspectele practice în cadrul procedurii de codecizie (în prezent, procedura legislativă ordinară), pentru a ține cont de intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona și a delimita în mod clar domeniul de aplicare al declarațiilor unilaterale;
7. încredințează Președintelui sarcina de a transmite prezenta rezoluție Consiliului și Comisiei, precum și guvernelor și parlamentelor statelor membre.